

ΤΟΥ **Γιώργου Κρεασίδη**

Ολοκληρώνεται σήμερα με τη συμμετοχή περίπου 1.000 αντιπροσώπων

Ξεκίνησε χτες το πρωί στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας και ολοκληρώνεται σήμερα η 3η συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ με τη συμμετοχή 1.000 περίπου αντιπροσώπων από όλη την Ελλάδα, εκλεγμένων από δεκάδες τοπικές και κλαδικές επιτροπές. Πρόκειται για ένα μαζικό πολιτικό γεγονός της Αριστεράς με ευρύτερη σημασία και επίδραση, καθώς ακουμπάει στους αγώνες και τις αγωνίες ενός πλατιού αγωνιστικού δυναμικού.

Δεν περνά απαρατήρητο το γεγονός ότι μια πολιτική διαδικασία τέτοιας μαζικότητας συναντά την εκδικητική σιωπή της πλειοψηφίας των ΜΜΕ και όχι μόνο, που σε άλλες περιπτώσεις κάνουν είδηση δηλώσεις ξεχασμένων πολιτικών ζόμπι ή κομμάτων επιπέδου «ατομικής μερίδας», αρκεί να ζητούν μείωση των συντάξεων κ.ο.κ. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του δεξιού δημάρχου του Περιστερίου Παχατουρίδη που απέκλεισε την ANΤΑΡΣΥΑ από το χώρο που πραγματοποιήθηκαν οι δυο προηγούμενες συνδιασκέψεις, αλλά στο συστημικό «Ποτάμι» τον παραχώρησε γενναιόδωρα.

Είναι γεγονός ότι αποτελεί «ανορθογραφία» για το πολιτικό σκηνικό η σταθερή προσπάθεια της ANΤΑΡΣΥΑ για ένα εργατικό και λαϊκό μέτωπο ρήξης και ανατροπής της επίθεσης του κεφαλαίου, με καρδιά και πυρήνα ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα. Μια επιλογή που προϋποθέτει μια άλλη Αριστερά, πέρα από τη μνημονιακή μετάλλαξη, τον ηθικό και πολιτικό εκφυλισμό του ΣΥΡΙΖΑ, που είναι το τέλος μιας πορείας της Αριστεράς που δέχονταν τα όρια που έβαζε η αστική τάξη για τις εργατικές δικεδικήσεις, την ελευθερία και τη δημοκρατία, περιφρονώντας τις ανάγκες και αγνοώντας τις δυνατότητες της εποχής και της εργατικής τάξης της εποχής μας. Αλλά και τον κοινοβουλευτισμό, την κομματική αυτοαναφορικότητα και τη βαθιά δυσπιστία για τη δύναμη του αγωνιζόμενου λαού της ρεφορμιστικής Αριστεράς των ΛΑΕ και ΚΚΕ. Μια «άλλη Αριστερά» που ξεπερνά το δογματισμό που χωρίζει αυθαίρετα τον αγώνα για το ψωμί, που είναι για το σήμερα, από την πάλη για μια άλλη κοινωνία, που είναι για ένα αύριο μακρινό και απροσπέλαστο.

Μια Αριστερά αποφασιστικά αντικυβερνητική απέναντι σε ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που σε συνεργασία με την ΕΕ ξεδιπλώνουν την επιθετική γραμμή της άρχουσας τάξης απέναντι στην κοινωνική πλειοψηφία και τους εργαζόμενους. Σταθερά αντιμνημονιακή καθώς τα τρία σκληρά μνημόνια είναι το εργαλείο για την κοινωνική καταβύθιση και τις καπιταλιστικές αναδιαθρώσεις, την απάντηση του κεφαλαίου στην κρίση σε βάρος της εργασίας. Αταλάντευτα αντιΕΕ καθώς αυτή σχεδιάζει τα μνημόνια και οι «θεσμοί» της, μαζί με το ΔΝΤ, τα επιβάλλουν μέσα από το καθεστώς επιτροπείας. Εξάλλου η ΕΕ οδηγεί μέσα από δεσμευτικές για τις χώρες-μέλη μυστικές διαπραγματεύσεις με τις ΗΠΑ στη Διατλαντική Συμφωνία (ΤΤΙΡ), σε έναν πραγματικό νεοφιλελεύθερο εφιάλητη που αναγορεύει την κερδοφορία των μονοπωλίων σε νόημα της ζωής.

Βαθιά αντικαπιταλιστική καθώς σημαδεύει τον ένοχο, το γερασμένο καπιταλισμό που η δομική του κρίση απειλεί με βουτιά στη φτώχεια, την καταπίεση και τον πόλεμο. Και γι' αυτό δύναμη ανατροπής, στρατευμένη στην επαναστατική ρήξη για να ανοίξει ο δρόμος στο σοσιαλισμό, την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό ώστε η ανθρωπότητα να αποδεσμεύσει τις υπαρκτές δυνατότητες της εποχής μας ξεπερνώντας το βασίλειο του κέρδους που μας καθηλώνει στη σημερινή εξαθλίωση.

Το διαφορετικό που φέρνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ γεννήθηκε από την απόφαση δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς να συναντηθούν μετωπικά και δημιουργικά ώστε να ξεπεραστεί η ιστορική αντίφαση ανάμεσα στις εκρηκτικές δυνατότητες της εποχής μας και την γενικευμένη καπιταλιστική βαρβαρότητα. Η «άλλη Αριστερά» που χτίζει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ο πόλος και το μέτωπο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς διαμορφώνει το πλαίσιο της και αναζητά δεσμούς με τον κόσμο της δουλειάς, προσπαθώντας να απαντήσει ανατρεπτικά στο δίλημμα που βάζει η ιστορική περίοδος που ζούμε: είτε προχώρημα της μνημονιακής επίθεσης του κεφαλαίου και στρατηγική ήττα του εργατικού κινήματος, είτε στρατηγική ανασυγκρότηση του κινήματος και της μαχόμενης Αριστεράς για να ανατραπεί η επίθεση και να ανοίξει ο δρόμος για την απελευθέρωση των εργαζομένων, του λαού και της νεολαίας. Αυτό το δίλημμα υπογραμμίζει το σχέδιο πολιτικής απόφασης που θα συζητηθεί σήμερα, όχι απλά με όρους μιας ιδεολογικής και μόνο αναζήτησης αλλά και σαν οδηγό για μια μάχιμη πολιτική παρέμβαση από αύριο.

Για να ανοίξει ένας νέος κύκλος ακόμα πιο αποφασιστικών αγώνων για να μην περάσει το αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο της κυβέρνησης και να αρχίσει το ξήλωμα της πολιτικής που χαράζει με την Τρόικα. Για ένα μαζικό κύμα αγωνιστικής αλληλεγγύης και μαχόμενου αντιιμπεριαλισμού ενάντια στον πόλεμο, που θα αγκαλιάσει τους πρόσφυγες που οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και οι μισθοφόροι τους ξερίζωσαν από τον τόπο τους και τώρα τους μεταχειρίζονται με πρωτοφανή απανθρωπιά και αυταρχισμό, σε μια ΕΕ-φρούριο που θρέφει εντός της τα τέρατα του φασισμού και του ρατσισμού.

Πηγή: “ΠΡΙΝ”